

WILLIAM SHAKESPEARE

DE LYSTIGE KONER *i* WINDSOR

AARHUS TEATER
STORE SCENE

Et billede så virkeligt som
det uden for dine vinduer.
En betjening så enkel som
at trække vejret.

Provokerende klart

En teknologi så logisk som
regnbuen på himlen.
Et design så smukt som den
rene, nordiske natur.

Finlux 74F100 VGA

- Vi siger det uden at rødme: Det er årets flotteste 29" TV.
- 100 Hz gir dig det mest fuldkomne, flimrefri billede.
- VGA tilslutning til din PC, så du kan bruge e-mail, internet mm. via TV-skærmen.
- Let at installere og betjene. Taler dansk til dig i skærmmenuen.
- Tekst-TV bli'r endelig let at bruge – ingen ventetid, når du vælger ny side.
- Pynter på elregningen, bruger under 1 watt i timen på stand-by.

FINLUX
Design for life

PL RADIO & TV

Præstevangsvej 2 • 8210 Århus V • Tlf.: 86 15 05 00

Doktor Cascade ... Pauli Ryberg

Frank Fjord ... Henning Olesen

Georg Pagh ... Jens Pedersen

Kærlighed og erotik

Kærligheden har været Vestens store samfundsnedbryder og er det fortsat. Ligesom i erotik er det fantasien der er den forvandlende kraft. I kærligheden sker forandringen bare omvendt: Den anden fornægtes ikke eller reduceres til en skygge, det er derimod elskerens egen overlegenhed der fornægtes. Denne selvfornegtelse får et modsvar: accepten af den anden. I modsætning til det der sker for libertineren, bliver billederne legemliggjort: den anden, det være sig mand eller kvinde, er ikke en skygge, men en kødelig og åndelig realitet. Jeg kan røre ved den, men også tale med den. Og jeg kan høre den – eller rettere: *inddrikke* dens ord.

Octavio Paz

Falstaff in Love

Af Birthe Jobansen

Om Shakespeares liv ved vi, at vi så godt som ingenting ved. Kirkebøger fortæller om dødsdag, bryllup og dødsdag. Juridiske dokumenter om hans sidste år som en velsitueret borger i Stratford. Men hvad vi ellers ved om manden bag en række af verdensdramatikens hovedværker, rækker knap nok – som Bernard Shaw bemærkede – til en halvtimes sketch. Denne ukendte Shakespeare har følgende i tidernes løb pirket til fantasien og givet anledning til utallige gætterier med hans skuespil som et mere eller mindre solidt udgangspunkt.

Shaw gættede selv med, da han skrev sin halvtimes sketch og kaldte den "En hemmelighed fra garderoben" (A Dressing Room Secret). Mennesket Shakespeare – i form af en buste – spilles her ud mod en række personer fra hans skuespil. F.eks. betror han superskurken Jago, at hans egen kone Anne Hathaway har været forbillede for den Lady Macbeth, som mener, "at alt hvad hendes mand gør er forkert og at hun selv kan gøre det bedre". Ladyen går dog til modangreb ved at beskyldte mesteren for manglende samvittighed – hvilket han absolut ikke bryder sig om. Tværtimod bedyrer han, at netop hans samvittighed spolerede hans bedste karakter:

"En aften, da jeg kom gående gennem Eastcheap med en ung ven, passerede jeg en fed, småfuld gammel mand, som kastede lystne blikke til en kvinde, som burde have været ung, men ikke var det. I næste øjeblik hviskede samvittigheden i mit øre: "William, er det morsomt?"

Denne nagende tvivl fører ifølge Shaws Shakespeare videre til, at digteren går hjem og skriver sin populære, fede antihelt Sir John Falstaff ud af slutningen på anden del af "Henrik IV" – i stedet for som planlagt at lade ham fortsætte sin efterhånden lidt sølle eksistens ved sin tidligere svirebroder, den nykronede konges side i "Henrik V".

Shaws samtidige, psykoanalysens fader Sigmund Freud, havde det i øvrigt heller ikke helt godt med den fede ridders ubestridelige publikumstække. Han forsøgte at (bort)forklare kødbjergets komiske virkning med, at latteren i virkeligheden udspringer af publikums fortrængte foragt og indignation over en alt for overvældende livsudfoldelse. Og sådan er der så meget!

Når Shakespeare nu selv kommer på briksen for skriveblokering i den nye John Madden-film "Shakespeare In Love", så er det naturligvis rent digt. Psykologiseringer af enhver art lå de elizabethanske dramatikere meget fjernt. Og hvis dårlig samvittighed over at udlevere den tykke lykkejægers selvbedrag virkelig ødelagde fornøjelsen for Shakespeare selv, så havde hans dronning i hvert fald ikke de samme anfægtelser.

Elizabeth I havde moret sig så godt over Falstaffs eskapader i de to dele af "Henrik IV", at hun ville have mere. Hun bestilte derfor et helt nyt skuespil, hvor ridderen skulle være den forelskede hovedperson. Shakespeare fik 14 dage til at efterkomme ordren. Og resultatet blev "De lystige koner i Windsor".

Det er Nicholas Rowe som i 1709 bringer historien til torvs i sit biografiske forord til en ny udgave af Shakespeares samlede værker. Måske er det sandheden. Måske blot en god historie, som bygger på den kendsgerning, at en samtidig – uautoriseret udgave – af skuespillet fra 1602 på titelbladet fortæller, at stykket har været opført "both before her Majestie, and elsewhere".

Når "De lystige koner i Windsor" har indbudt til forklaringer, kan det også være, fordi det er Shakespeares eneste engelske samtidskomédie. Ikke at det har generet publikum ved dronningens hof eller i Londons teatre, at se Falstaff og en række af hans følgesvende flyttet fra 1390'erne til 1590'erne. Historisk korrekte dragter og andre udenværker gik man dengang slet ikke op i. Handlingen på scenen var altid nutid – uanset hvor og hvornår den udspillede sig. Men man kan indvende at den fede ridder, som i selskab med den engelske tronfølger slår sig op blandt middelalderens omstrejfende lejesvende, mangler noget af sin oprindelige klangbund i Windsors snævre lilleverden af satte, velbjærgede borgere.

De lystige koner sammenligner ham nok så træffende med en strandet hval. En lykkeridder som tungt pustende forsøger at forfølge sit mål uden nogensinde helt at forstå, hvorfor han ikke når det. Vist er det da morsomt, selv om man som Georg Brandes kan beklage, at Falstaff indenfor sine nye rammer optræder som "en ganske almindelig gammel pengebegærlig vin- og kvindeker nar". Og set fra det synspunkt, er det mest positive man kan sige om det kunstige åndedræt, Shakespeare giver figuren, at hvis bestillingen har lydt på en "Falstaff In Love", så har han virkelig fulgt den til dens yderste konsekvens.

Hendes Majestæt har fået, hvad hun bad om – hvilket måske ikke helt var, hvad hun havde tænkt sig. Nok har Falstaff med alderen mistet meget af den *grandezza*, som trods alt var over fedtbjerget, når han f.eks. i første del af "Henrik IV" tog æren for kronprinsens heltedåd og slyngede liget af oprøreren Hotspur over skuldrene som sit eget bytte, eller når han i 2. del med verbal præcision punkterede ungdomsvennen, dommer Skvalders pralerier om seksuelle erobringer. Men som vi møder ham i "De lystige koner i Windsor" har figuren som sådan hverken ændret karakter eller et langt livs vaner. ►

Fru Pagh ... Anne-Vibeke Mogensen

Sir John Falstaff ... Kim Veisgaard

Fru Fjord ... Merete Voldstedlund

Falstaff er den, han nu engang er – og det er ingen *star-crossed lover*. Uanset at han i det famøse kærlighedsbrev, som han sender i kopi til fruene Fjord og Pagh, indledningsvis taler om en elskov hævet over enhver fornuft, så er strengen på hans lyre stemt for snusfornuft. Hvilken kvinde ville blive svag i knæene af at modtage samme brev som nabokonen og så tilmed høre for, at hun er halvgammel og pimper vin? Næppe nogen af de pæne borgerfruer i Windsor, men nok de skiftende halvgamle 'ungmøer', som underholdt Falstaff og hans venner på værtshusene.

En enkelt af disse muntre piger, Jomfru Smutte har sammen med dommer Skvalder følgesvende Bardolf, Pistel og Nup fået lov til at følge med til Windsor. I "Henrik IV" kunne hun fortælle, at Falstaff flere gange i de 29 år, hun har kendt ham, er gået så vidt som til at love hende ægteskab. Han skylder hende desuden en mindre formue, så hendes interesse i intrigernes gang er forståelig nok. Og i rollen som alfernes dronning bliver hun da også anfører for den afsluttende afklapsning af Falstaffs "svinske begær".

Gæld og gevir bliver således det eneste, der kommer ud af Falstaffs prosaiske forelskelse med blikket stift rettet mod ægtemændenes pengepung. I det hele taget har den romantiske kærlighed temmelig trange kår i Windsor park. De uheldige friere Tyndsak og Cascade må 'gifte' sig med en dreng i rollen som pige. Tvetydigheden omkring kønnet var i det hele taget en væsentlig del af det elizabethanske teaters morskab. Og skønt løjerne her ender med bryllup, så er komedien ingen luftig skærsommernatsdrøm. Penge tæller meget mere end erotisk magi. Stod det til forældrene, havde den unge Anne Pagh også giftet sig enten til jord eller penge i stedet for at stikke af med den pengeløse, omend nyforelskede, adelsmand Fenton.

Komediens håndfaste morale er – med Fjords ord – at "jord fås for penge, koner gør det ikke". Det kunne være Shakespeares egne erfaringer fra det civile liv, som her stikker hovedet frem. Forelskelse var noget, som udspillede sig på andre steder eller i andre tider, noget han digtede om i sonettens form eller skrev komedier som "En Skærsommernatsdrøm" eller tragedier som "Romeo og Julie" om. Hjemme i et Stratford, som til forveksling lignede Windsor, købte han derimod huse. Her ventede også Anne Hathaway, den kone, som skæbnen havde givet ham og som han helt i Falstaffs ånd endte med at testamentere sin "næstbedste seng med tilbehør". ■

Sir John Falstaff ... Kim Veisgaard

Skvalder ... Lars Høy

Sir John Falstaff ... Kim Veisgaard

Georg Pagh ... Jens Pedersen

Hr. Hugh Evert ... Bue Wandahl

Doktor Cascade ... Pauli Ryberg

Frank Fjord ... Henning Olesen

Fru Fjord ... Merete Voldstedlund

Fru Pagh ... Anne-Vibeke Mogensen

John Rugby ... Karl Erik Christophersen

Jomfru Smutte ... Karen-Lis Ahrenkiel

Peter Tungenom ... Martin Ringsmose

Uden sex – intet samfund

Mennesket har skabt sin egen verden midt i naturen, en verden der er sammensat af hele denne mængde af omgangsformer, institutioner, ritualer, ideer og hvad vi ellers kalder kultur. I sin rod er erotik sex, natur; men fordi den er menneskeskabt og har visse funktioner i samfundet, er den kultur. Et af erotikkens mål er at tøjle seksualiteten og give den en plads i samfundet. Uden sex, ingen forplantning og dermed intet samfund; men sex er også en trussel mod samfundet. Sex er skabelse og ødelæggelse, fuldstændig som skovguden Pan. Sex er instinkt: panisk skælven, eksplosion af liv. Sex er vulkan, og hvert udbrud truer med at oversvømme samfundet med en strøm af blod og sæd. Sex er samfundsundergravende, for sex er ligeglad med klasser og rangordener, kunst og videnskab, dag og nat; seksualiteten vågner kun for at høre og falder så i søvn igen. Endnu en forskel fra dyreverdenen: Menneskearten lider af en umættelig sexhunger og kender ikke som andre dyr til brunstperioder og hvileperioder. Med andre ord: Mennesket er det eneste levende væsen hvis seksualitet ikke er underkastet en automatisk fysiologisk regulering.

Octavio Paz

(citater fra *Den dobbelte Flamme*, Gyldendal 1997 – overs. Iben Hasselbach)

Frank Fjord ... Henning Olesen

Sir John Falstaff ... Kim Veisgaard

DE LYSTIGE KONER I WINDSOR

AF WILLIAM SHAKESPEARE

Forestillingsleder ... Eva Søbye
Regissør ... Joe Otterstrøm
Suffli ... Hanne W. Clausen
Instruktørassistent ... Malene Kirkegaard Nielsen
Afvikling lys/lyd ... Knud Jacobsen/Jesper Ahnfeldt
Sceneteknik ... Lars Fog, Find Mølgård Jensen,
Lasse A. Christensen
Teatermaler ... Anne-Marie Kjær
Kostumiere ... Hanne Gissel, Mehmet Hilmi
Kostumeassistenter ... Kirsten Thomsen, Viggo Eriksen
Frisør ... Britta Høxbro
Rekvisitører ... Viggo Bay, Steen Jonassen
Koreografisk assistance ... Sofie Dupont

Teknisk chef ... Jens Ravn
Dekorationschef ... Jørn Walsøe
Teatersekretær og
Markedsføringschef ... Leif Due
Teaterchef ... Palle Jul Jørgensen

Programredaktion ... Jørgen Heiner, Agnete Krogh, Leif Due

Foto fra afsluttende prøver ... Jan Jul
Plakat & program lay-out ... Smidstrup Grafisk Bureau
Tryk ... C.C. Print 92 ApS

Premiere Store Scene 23. marts 1999

Forestillingens varighed:
2 timer og 45 minutter inkl. pause

Isenesættelse ... Madeleine Røn Juul

Scenografi ... Pia Maanssen

Oversættelse ... Niels Brunse

Lysdesign ... Niels Emil Larsen

Lyddesign ... Kim Engelbrecht

Sir John Falstaff ... Kim Veisgaard
Fenton ... Michael F. Sand
Skvalder ... Lars Høy
Abraham Tyndsak ... Niels Ellegård
Frank Fjord ... Henning Olesen
Georg Pagh ... Jens Pedersen
Hr. Hugh Evert ... Bue Wandahl

Doktor Cascade ... Pauli Ryberg
Værten ... Aksel Rasmussen
Bardolf ... Ulf Stenbjørn
Pistel ... Thomas Milton
Nup ... Mette Kolding
Peter Tungnem ... Martin Ringsmose
John Rugby ... Karl Erik Christophersen

Fru Fjord ... Merete Voldstedlund
Fru Pagh ... Anne-Vibeke Mogensen
Anne Pagh ... Rie Nørgaard
Jomfru Smutte ... Karen-Lis Ahrenkiel
William ... Johannes Nymark
Robin ... Simon Lyager Poulsen
Robert ... Niels Jørgen Schou

Kødets opstandelse

Lad os med historiens ret muntre os i renæssancens opladte favn. Det bliver ikke den forening af sjæl og krop, men et ganske almindeligt ramt begær har vel også sin ret. Enhver kan ikke til enhver tid være oppe i skyerne, når han elsker, menneskeslægten heller ikke.

Renæssancen blev kunstens surt fortjente frikvarter. Regner vi frihedens varighed til den franske revolution, fik digtere og malere 300 år til at beskrive, hvor dejlige pigerne er, og det er ikke en time for meget. Friheden førte til udskejelser, renæssancemennesket var som en indespærret, der slippes fri i tyveårs alderen. Det bør ikke forbavse nogen, hvis han voldtager den første den bedste forbipasserende uden først grundigt at have gennemtænkt, om det nu er for livet, han elsker hende – eller ham. Ud over hvad kirken endnu havde kræfter til at præstere, slap tiden for den organiserede sadisme, men ellers spilledes hele kønslivets register igennem. Tilhængere af den kristelige tese, at riger bør gå under så snart folk ikke opfører sig sædeligt, vil distraheres over at Italien lig-ger der endnu.

Renæssancens forherligelse af mandens og kvindens krop i kunsten har en pågående sundhed. Pigerne blottede deres bryst, sådan at jomfruen viste det hele, den gifte kone skjulte lige akkurat brystvorten, og enken, som ikke havde krav på mere opmærksomhed, var højhalset. Selv Jomfru Maria blev malet med nøgent bryst, og kongens elskerinde sad model.

Mandens klædedragt var navnlig udfordrende ved penisfutteralet, en påsyet udvendig pose, som i tidens ånd skulle fremhæve det maskuline. En mands ry gjaldt hans evne som elsker, og man lagde megen vægt på, hvor godt han udstyret fra naturens hånd. Derfor lå det nær at skilte rigeligt med tingene, så man udforede futteralerne og vendte dem den mest opstemte vej. Var bukserne gule, kunne futteralet være rødt eller blåt for at lede damernes blik i rigtig retning.

Renæssancens gennemslagskraft viste sig ikke mindst ved, at også kirken måtte følge med i elskovsdansen. Afstanden til Paulus blev længere end nogensinde før eller siden. Pave Pius den X, hvis geniale afladshandel fik Luther i harnisk, havde til ven digteren Pietro Bembo og fik ham anbragt ved pavehoffet, hvor han endte som kardinal. Lucrezia Borgia var en af

hans elskerinder, og han skrev blandt andet et langt begejstret digt til sit penisfutterals fremragende indhold. For at pave Alexander rigtig kunne fryde sig over at se hingste og hopper parres, måtte han have datteren Lucrezia ved sin side.

Præster er jo også mennesker, hvordan skulle de kunne modstå en så sanselig periodes vældige pres? Det gik i høj grad ud over sognets unge piger og gifte koner, som måtte stille til regelmæssige bodsøvelser i skriftestolen.

Ud af hele denne seksuelle suppedas sprang en kunst, som alverden bøjer sig for i dag. Af en kødets lyst, som får nutidens udskejelser til at tage sig ud som Herning ved nat, blomstrede den frodigste, mest sublime kunst. Den, der har moralsk vejtrækning til det, kan jo falde i tanker over det. Gør i hvert fald elskoven den indrømmelse, at kulturfjendsk var den aldrig. Kødets lyst, begæret, var altid den skabende drivkraft, selv i den religiøse kunst. Og kunstnerne fastholdt deres ret til at skildre kærligheden og inspireres af den gennem hele historien. I gode tider som renæssancen, hvor staten og de herskende klasser var verdslige, forenedes kunst og offentlighed. I livsfjendske perioder som det 19. århundrede opstod en næsten uoverstigelig kløft mellem kunstnerne og folket. Men kunstnerne blev ved deres.

*Ove Brusendorff & Poul Henningsen
(citat fra Kærlighedens Billedbog,
Thaunning & Appel, Kbh. 1965)*

Peter Tungtem ... Martin Ringsmose

Doktor Cascade ... Pauli Ryberg

John Rugby ... Karl Erik Christophersen

Sir John Falstaff ... Kim Veisgaard

Frank Fjord ... Henning Olesen

Casanova

Det er vanskeligt at vurdere Casanova; som erotikker er han fremtrædende, men som personlighed kan han synes så ussel, at man kunne fristes til at tro på, at en håbløs tilfældighed snarere end en retfærdig skæbne har placeret ham i den udødelighedens sfære, vinden har blæst ham op i.

Casanovas robuste appetit på kvinder har ladet ham fortære, hvad der kom inden for rækkevidde. Som mand har han ikke haft nogen *smag* for kvinder, han har næppe været nogen kender; han har været forbruger.

Hvor det traf sig, han mødte en kvinde, benyttede han lejligheden til at bruge hende seksuelt, om hun har været gammel eller ung, så har Casanova dog fundet hendes tillokkende sider; man kunne måske driste sig til at sige: blot der har været et kvindeligt kønsapparat, har Casanova ikke alene været parat, men han har været aktivt indstillet. Det har således aldrig kunnet være nogen særdeles ros at sige om en kvinde, at Casanova har elsket hende; det siger os ikke noget om hendes egenskaber og kvalitet.

*(citater fra Erotikkens Historie, bd. II
– Thanning & Appel 1967)*

Sir John Falstaff ... Kim Veisgaard

Fru Fjord ... Merete Voldstedlund

Hr. Hugh Evert ... Bue Wandahl

Skvalder ... Lars Høy

Doktor Cascade ... Pauli Ryberg

Fru Fjord ... Merete Voldstedlund

Peter Tungnem ... Martin Ringsmose

Georg Pagh ... Jens Pedersen

Abraham Tyndsak ... Niels Ellegård

Skvalder ... Lars Høy

Værten ... Aksel Rasmussen

John Rugby ... Karl Erik Christophersen

Hr. Hugh Evert ... Bue Wandahl

Nup ... Mette Kolding

Pistel ... Thomas Milton

Mænds potens i ægtesengen har altid været genstand for pralende og nu og da helt utrolige påstande. Her spiller psykologiske faktorer ind, omend det er vanskeligt at fastslå, om magtkomplekset eller mindreværdskomplekset spiller den største rolle.

De, der regner kvalitet snarere end kvantitet som den rette målestok for virilitet, vil vide at to eller højst tre "begunstigelser" på en nat er en tilstrækkelig demonstration af potens. Spørgsmålet behandles kort og godt i et gammelt fransk vers, der i fri oversættelse lyder:

En gang er nok for den syge mand,
en rask to gange med lethed kan,
tre går vel an for en hed kavalier,
munken på sold når fire eller mer,
seks eller syv er ej gentlemands sag,
men kun for sømænd i drukkent lag.

*Mary Eden & Richard Carrington
(citater fra deres bog om Sengen, 1961)*

Sjæl og legeme

I vesterlandsk tradition er sjælen lige siden Platon blevet hyldet, mens legemet er blevet foragtet. Men kærligheden har lige fra starten ophøjet legemet: Uden kødelig, fysisk tiltrækning, ingen kærlighed.

Octavio Paz

Phallós – et symbol

“Når vi kalder phallos et symbol, er det fordi genitalet, udover sin praktiske funktion som redskab til formering og sanselyst, i sin fuldt oprejste skikkelse er et billede på indbegrebet af mandsnatur, selve syntesen af alle tænkelige mandsegenskaber. For drengen er phallos derfor et billede på den fuldt udviklede mandsstørrelse, styrke, evne til selvhævdelse, kunnen, mod, klogskab, viden, herredømme over mænd og besiddelse af attråværdige kvinder, til at elske og blive elsket, til at sejre – og alt muligt andet, en dreng ser op til hos mænd og ønsker for sig selv.

I phallos som anskuelig forestilling samles derfor en mangfoldighed af betydninger og følelser, mange af dem fjernt fra sædvanlige ideer om det seksuelle, ofte indbyrdes modstridende, som herredømme og hengivelse for eksempel.”

*Thorkil Vanggaard
(citater fra Phallós, Kbb. 1969)*

Sir John Falstaff ... Kim Veisgaard

Frank Fjord ... Henning Olesen

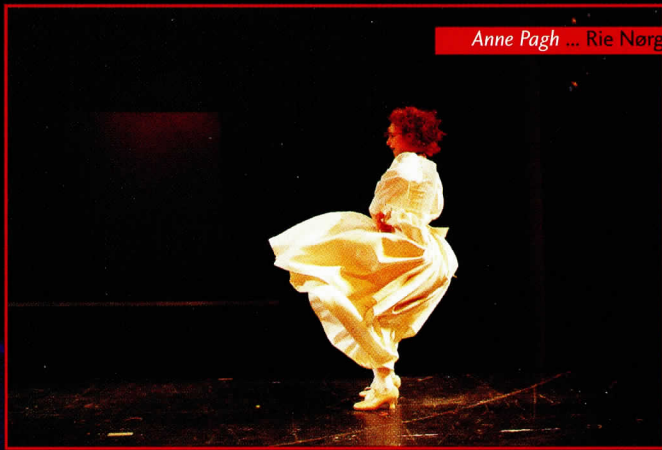
Georg Pagh ... Jens Pedersen

Anne Pagh ... Rie Nørgaard

Fenton ... Michael F. Sand

Fenton ... Michael F. Sand

Anne Pagh ... Rie Nørgaard

Fru Pagh ... Anne-Vibeke Mogensen

Fru Fjord ... Merete Voldstedlund

Abraham Tyndsak ... Niels Ellegård

Anne Pagh ... Rie Nørgaard

Pistel ... Thomas Milton

Hr. Hugh Evert ... Bue Wandahl

Abraham Tyndsak ... Niels Ellegård

Bardolf ... Ulf Stenbjørn

Nup ... Mette Kolding

Skvalder ... Lars Høy

Abraham Tyndsak ... Niels Ellegård

Hr. Hugh Evert ... Bue Wandahl

William ... Johannes Nymark

Fru Pagh ... Anne-Vibeke Mogensen

Vis teaterbilletten og få en gratis dessert

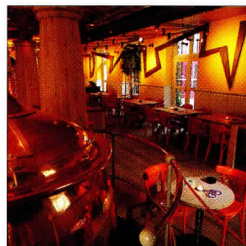
En billet til Aarhus Teater kan også bruges til at kombinere teaterbesøget med en god middag.

Aarhus Teater samarbejder med fem nærtliggende restauranter, som tilbyder teatrets publikum en gratis dessert eller osteretning ved bestilling af hovedret fra menuen.

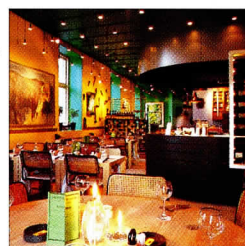
Kannikegade 10
8000 Århus C.
Tlf. 86 13 80 00

Hjemmebrygget økologisk fadøl og saftige, kodfulde spareribs. Nyt specialbryg hver måned!

Skolegade 5
8000 Århus C.
Tlf. 86 13 53 25

Åbningstider:
17.30 – 23.00
(køkkenet lukker kl. 22.00, søndag kl. 21.30)

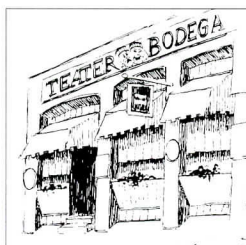
Vestergade 3
8000 Århus C.
Tlf. 86 12 20 42

Åbningstider:
Man. – lør. 11.00 – 01.30
Søndag 17.00 – 01.30

Skolegade 7
8000 Århus C.
Tlf. 86 12 19 17

Åbningstider
man. – lør.:
11.00 – 00.30 (Køkken 11.00 – 23.30)

Skolegyde 10
8000 Århus C
Tlf. 86 13 28 27

Køkkenet åbent:
11.30 – 23.30
Søndag 11.30 – 23.00
Et minut fra Aarhus Teater og Domkirken

A A R H U S T E A T E R S S P O N S O R E R

Aarhus Teater er
støttet af Århus Amt

Til alle livets stjernestunder